

яребица, зеръ нищо нѣма да ти кажа. Я да видя очитѣ ти! Тѣй. Черни. Много черни и горятъ — тихо на себе си прошепна старецътъ. Помѣлча, помисли нѣщо и продължи:

— Тѣй е то. Въ края на краищата всичкото се завъртѣ край една паричка.

— Каква паричка, чичо Гено?

— Една малка бѣла паричка отъ сребро.

— Де я?

— На шията ти, Велчо! Въ нея е твоята сѣдбина. На добъръ часъ си родена, имашъ си я паричката и тя ще ти донесе най-голѣмото добро. Кой ти я върза на гердана, майка ти ли?

— Тя я върза. Ти помнишъ ли я?

— Дали я помня? Помня я, какъ да не я помня. Хей, тя мене, дето ...

— Какво?

— Нищо... Едно време паричката носѣше нашата майка. Една есенъ, като орѣлъ дѣдо ми — Богъ да го прости! — на Бѣлия брѣгъ, изровилъ я. Залъщѣла сребърната костадинка въ брезната. Занесълъ я на попъ Петка, ти не го знаешъ, — то било презъ турско, и той като я разгледалъ, рекълъ му: — „Да си я чувашъ, бей! Голѣмъ кѣсметъ си намѣрилъ.“ Носила я баба ми и на умيرانе я дала на мама. Като си нѣмахме сестра, мама я даде на най-малкия ни братъ, на Коля — тетю ти.